

3) Czy przepis § 109 ust. 2 Kraftfahrzeuggesetz z 1967 r. należy interpretować w ten sposób, że również posiadanie innego stosownego wykształcenia w połączeniu z odpowiednim doświadczeniem zawodowym może być uznane za „inne równoważne wykształcenie”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz (Austria) w dniu 17 marca 2008 r. — Land Oberösterreich przeciwko ČEZ, as

(Sprawa C-115/08)

(2008/C 142/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Linz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Land Oberösterreich

Strona pozwana: ČEZ, as

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy środek o skutku równoważnym w rozumieniu art. 28 WE ma miejsce wówczas, gdy przedsiębiorstwo, które w danym państwie członkowskim prowadzi działalność w zakresie elektrowni jądrowej w zgodności z porządkiem prawnym tego państwa i mającymi zastosowanie przepisami prawa wspólnotowego i trudni się w związku z tym produkcją prądu, który dostarcza do różnych państw członkowskich, zostanie na mocy wyroku nakazującego zaniechanie ze względu na możliwe emisje pochodzące z tej elektrowni, wydanego przez sąd sąsiedniego państwa członkowskiego — wykonanego we wszystkich państwach członkowskich na podstawie europejskiego rozporządzenia w sprawie jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych — zobowiązane do adaptacji obiektu zgodnie z przepisami technicznymi innego państwa lub nawet — w przypadku niemożności zastosowania działań adaptacyjnych ze względu na złożoność całego obiektu — do wstrzymania działalności obiektu, a sąd ten nie może uwzględnić istniejącego zezwolenia na działalność elektrowni wydanego przez państwo członkowskie jej położenia ze względu na wykładnię krajowych przepisów prawnych przez sąd najwyższy, chociaż w ramach analogicznego powództwa o zaniechanie uwzględniłby krajowe zezwolenie na obiekt, w związku z czym wyrok nakazujący zaniechanie nie zostałby wydany w przypadku obiektu, na który zostało wydane zezwolenie krajowe?
- b) Czy ustanowione w traktacie WE względy uzasadniające należy interpretować w ten sposób, że dokonane zgodnie z prawem państwa członkowskiego rozróżnienie na

krajowe i zagraniczne zezwolenia na obiekt jest niedopuszczalne w każdym razie w zakresie twierdzenia, że ochronie podlega jedynie narodowa gospodarka krajowa, a nie zagraniczna, albowiem stanowi to względ czysto gospodarczy, który nie jest uznany za chroniony w ramach swobód podstawowych?

- c) Czy ustanowione w traktacie WE względy uzasadniające i związaną z nimi zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że dokonane zgodnie z prawem państwa członkowskiego generalne rozróżnienie na krajowe i zagraniczne zezwolenia na obiekt jest w każdym razie niedopuszczalne, ponieważ ocena działalności obiektu, na który udzielono zezwolenia w państwie jego położenia musi zostać dokonana przez sąd krajowy innego państwa członkowskiego w konkretnym przypadku, na podstawie rzeczywistego — związanego z działalnością obiektu — ryzyka dla porządku publicznego, bezpieczeństwa, zdrowia lub innych nadrzędnych względów interesu ogólnego?
- d) Czy w związku z podlegającą analizie w ramach względów uzasadniających zasadą proporcjonalności sądy państwa członkowskiego powinny traktować zezwolenie na działalność obiektu wydane w państwie członkowskim położenia obiektu w taki sam sposób jak krajowe zezwolenie na obiekt w każdym razie wówczas, gdy zezwolenie na obiekt wydane w państwie członkowskim położenia obiektu jest pod względem prawnym zasadniczo równoważne z krajowym zezwoleniem na obiekt?
- e) Czy przy analizie poprzednich pytań ma znaczenie okoliczność, że obiekt, na który udzielono zezwolenia w państwie członkowskim jego położenia jest elektrownią jądrową, gdy w innym państwie członkowskim, w którym rozpatrywane jest powództwo o zaniechanie w przedmiocie zagrażających emisji pochodzących z elektrowni jądrowej, użytkowanie tego rodzaju obiektów jest *per se* niedozwolone, chociaż użytkowane tam są inne obiekty wykorzystujące technologię jądrową?
- f) Czy w przypadku naruszenia art. 28 WE poprzez wskazaną w pkt 1 a) wykładnię prawa krajowego sądy państwa członkowskiego rozpatrujące odpowiednie powództwo o zaniechanie są zobowiązane do dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem wspólnotowym w ten sposób, że w ramach sformułowania „obiekt, na który władze udzieliły zezwolenia” mogą zostać uwzględnione zarówno krajowe jak i zagraniczne zezwolenia na działalność obiektu wydane przez władze w innych państwach członkowskich UE?
- 2) a) Czy pozostaje w zgodności z ustanowionym w art. 43 WE zakazem ograniczeń swobody przedsiębiorczości obywateli jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego okoliczność, że przedsiębiorstwo, które w danym państwie członkowskim prowadzi działalność w zakresie elektrowni jądrowej w zgodności z porządkiem prawnym tego państwa i mającymi zastosowanie przepisami prawa wspólnotowego, zostanie na mocy wyroku nakazującego zaniechanie ze względu na możliwe emisje pochodzące z tej elektrowni, wydanego przez sąd sąsiedniego państwa członkowskiego — wykonanego we wszystkich państwach członkowskich na podstawie europejskiego rozporządzenia w sprawie jurysdykcji i wykonywania orzeczeń

- sądowych — zobowiązane do adaptacji obiektu zgodnie z przepisami technicznymi innego państwa lub nawet — w przypadku niemożności zastosowania działań adaptacyjnych ze względu na złożoność całego obiektu — do wstrzymania działalności obiektu, a sąd ten nie może uwzględnić istniejącego zezwolenia na działalność elektrowni wydanego przez państwo członkowskie jej położenia ze względu na wykładnię krajowych przepisów prawnych przez sąd najwyższy, chociaż w ramach analogicznego powództwa o zaniechanie uwzględniłby krajowe zezwolenie na obiekt, w związku z czym wyrok nakazujący zaniechanie nie zostałby wydany w przypadku obiektu, na który zostało wydane zezwolenie krajowe?
- b) Czy względy uzasadniające ograniczenie swobody przedsiębiorczości należy interpretować w ten sposób, że dokonane zgodnie z prawem państwa członkowskiego rozróżnienie na krajowe i zagraniczne zezwolenia na obiekt jest niedopuszczalne w każdym razie w zakresie twierdzenia, że ochronie podlega jedynie narodowa gospodarka krajowa, a nie zagraniczna, albowiem stanowi to wzgląd czysto gospodarczy, który nie jest uznany za chroniony w ramach swobód podstawowych?
- c) Czy ustanowione w traktacie WE względy uzasadniające ograniczenie swobody przedsiębiorczości i w szczególności zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że dokonane zgodnie z prawem państwa członkowskiego generalne rozróżnienie na krajowe i zagraniczne zezwolenia na obiekt jest niedopuszczalne, ponieważ ocena działalności obiektu, na który udzielono zezwolenia w państwie jego położenia musi zostać dokonana przez sąd krajowy innego państwa członkowskiego w konkretnym przypadku, na podstawie rzeczywistego — związanego z działalnością obiektu — ryzyka dla porządku publicznego, bezpieczeństwa, zdrowia lub innych nadrzędnych względów interesu ogólnego?
- d) Czy w związku z zasadą proporcjonalności podlegającą analizie w ramach względów uzasadniających ograniczenie swobody przedsiębiorczości sądy państwa członkowskiego powinny traktować zezwolenie na działalność obiektu wydane w państwie członkowskim położenia obiektu w taki sam sposób jak krajowe zezwolenie na obiekt w każdym razie wówczas, gdy zezwolenie na obiekt wydane w państwie członkowskim położenia obiektu jest pod względem prawnym zasadniczo równoważne z krajowym zezwoleniem na obiekt?
- e) Czy przy analizie poprzednich pytań, również pod kątem swobody przedsiębiorczości, ma znaczenie okoliczność, że obiekt, na który udzielono zezwolenia w państwie członkowskim jego położenia jest elektrownią jądrową, gdy w innym państwie członkowskim, w którym rozpatrywane jest powództwo o zaniechanie dotyczące tej elektrowni jądrowej, użytkowanie tego rodzaju obiektów jest *per se* niedozwolone, chociaż użytkowane tam są inne obiekty wykorzystujące technologię jądrową?
- f) Czy w przypadku naruszenia art. 43 WE poprzez wskazaną w pkt 2 a) wykładnię prawa krajowego sądy państwa członkowskiego rozpatrujące odpowiednie powództwo o zaniechanie są zobowiązane do dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem wspólnotowym w ten sposób, że w ramach sformułowania „obiekt, na który władze udzieliły zezwolenia” mogą zostać uwzględnione zarówno krajowe jak i zagraniczne zezwolenia na działalność obiektu wydane przez władze w innych państwach członkowskich UE?
- 3) a) Czy zabroniona na podstawie art. 12 WE pośrednia dyskryminacja ze względu na przynależność państwową ma miejsce wówczas, gdy sądy danego państwa członkowskiego uwzględniają zezwolenia na obiekty wydane przez krajowe władze w ramach dotyczącego tych obiektów prywatnego powództwa o zaniechanie, w związku z czym roszczenia o zaniechanie lub dokonanie adaptacji obiektu są wykluczone, gdy jednocześnie, w ramach tego rodzaju powództw o zaniechanie, sądy te nie uwzględniają zezwoleń na obiekty położone w innych państwach członkowskich, wydanych przez władze tych innych państw członkowskich?
- b) Czy tego rodzaju dyskryminacja jest objęta zakresem stosowania traktatu, ponieważ odnosi się do prawnych warunków podejmowania działalności w UE przez przedsiębiorstwa, które użytkują wskazane obiekty oraz do prawnych warunków, na jakich przedsiębiorstwa te wytwarzają prąd i dostarczają go do innych państw członkowskich UE i w związku z tym jest ona przynajmniej pośrednio związana z realizacją swobód podstawowych?
- c) Czy tego rodzaju dyskryminacja może zostać uzasadniona ze względów merytorycznych, jeżeli dane sądy państw członkowskich nie podejmą badania konkretnego stanu faktycznego leżącego u podstaw zezwolenia na obiekt wydanego w państwie członkowskim położenia obiektu? Czy uwzględnienie zezwolenia wydanego w państwie członkowskim położenia obiektu przez sądy innego państwa członkowskiego nie byłoby zgodne z zasadą proporcjonalności, przynajmniej pod warunkiem, że byłoby one pod względem prawnym zasadniczo równoważne z krajowym zezwoleniem na obiekt?
- d) Czy w przypadku naruszenia art. 12 WE poprzez wskazaną w pkt 3 a) wykładnię prawa krajowego sądy państwa członkowskiego rozpatrujące odpowiednie powództwo o zaniechanie są zobowiązane do dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem wspólnotowym w ten sposób, że w ramach sformułowania „obiekt, na który władze udzieliły zezwolenia” mogą zostać uwzględnione zarówno krajowe jak i zagraniczne zezwolenia na działalność obiektu wydane przez władze w innych państwach członkowskich UE?
- 4) a) Czy ustanowiona w art. 10 WE zasada lojalnej współpracy w zakresie stosowania prawa wspólnotowego obowiązuje również w stosunku państw członkowskich między sobą?
- b) Czy z zasady lojalnej współpracy wynika, że państwa członkowskie nie mają prawa wzajemnie utrudniać ani uniemożliwiać wykonywania czynności związanych z władztwem publicznym i czy ma to zastosowanie w szczególności w przypadku ich decyzji dotyczących planowania, budowy i użytkowania na ich terytorium obiektów wykorzystujących technologię jądrową?

c) Czy w przypadku naruszenia art. 10 WE poprzez wskazaną w pkt 4 a) wykładnię prawa krajowego sądy państwa członkowskiego rozpatrujące odpowiednie powództwo o zaniechanie są zobowiązane do dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem wspólnotowym w ten sposób, że w ramach sformułowania „obiekt, na który władze udzieliły zezwolenia” mogą zostać uwzględnione zarówno krajowe jak i zagraniczne zezwolenia na działalność obiektu wydane przez władze w innych państwach członkowskich UE?

2) Czy art. 221 ust. 3 WKC, w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej przez art. 1 rozporządzenia (WE) nr 2700/2000 ⁽²⁾ należy rozumieć w ten sposób, że możliwość dokonania przez urzędników celnych ważnego powiadomienia o zaksięgowanej należności celnej po upływie trzyletniego terminu liczonego od powstania długu celnego, jeżeli należność ta powstała w związku z popełnieniem czynu podlegającego wszczęciu postępowania karnego, istnieje wyłącznie w odniesieniu do osoby, która popełniła czyn podlegający wszczęciu postępowania karnego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) w dniu 25 marca 2008 r. — I. G.A.L.M. Snauwaert i Algemeen Expeditiebedrijf Zeebrugge BVBA przeciwko Królestwu Belgii, II. Coldstar NV przeciwko Królestwu Belgii, III. D.P.W. Vlaeminck przeciwko Królestwu Belgii, IV. J.P. Den Haerynck przeciwko Królestwu Belgii i V. A.E.M. De Wintere przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-124/08)

(2008/C 142/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca:

- I. 1. G.A.L.M. Snauwaert
2. Algemeen Expeditiebedrijf Zeebrugge BVBA, strona ponosząca odpowiedzialność cywilną
- II. Coldstar NV, strona ponosząca odpowiedzialność cywilną
- III. D.P.W. Vlaeminck
- IV. J.P. Den Haerynck
- V. A.E.M. De Wintere

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 221 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego (WKC) ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że wymagane powiadomienie dłużnika o kwocie należności celnej może być skutecznie dokonane tylko po zaksięgowaniu kwoty należności, czy też, innymi słowy, że przewidziane w art. 221 ust. 1 WKC powiadomienie dłużnika o kwocie należności celnej — aby było ważne, tzn. aby było zgodne z art. 221 ust. 1 WKC — musi zawsze zostać poprzedzone jej zaksięgowaniem?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 311, str. 17).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 25 marca 2008 r. — G.C. Deschaumes przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-125/08)

(2008/C 142/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G.C. Deschaumes

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

Czy art. 221 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego (WKC) ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że wymagane powiadomienie dłużnika o kwocie należności celnej może być skutecznie dokonane tylko po zaksięgowaniu kwoty należności, czy też, innymi słowy, że przewidziane w art. 221 ust. 1 kodeksu celnego powiadomienie dłużnika o kwocie należności celnych — aby było ważne, tzn. aby było zgodne z art. 221 ust. 1 kodeksu celnego — musi zawsze zostać poprzedzone jej zaksięgowaniem?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 302, str. 1).